

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTI ODDELEK

ZADEVA ALEKSIĆ proti SLOVENIJI

(pritožba št. 57123/10)

SODBA

STRASBOURG, 19. februar 2019

Ta sodba je dokončna, vendar so mogoči uredniški popravki.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

V zadevi Aleksić proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrti oddelek) v odboru treh sodnikov v sestavi:

Georges Ravarani, *predsednik*,

Marko Bošnjak,

Péter Paczolay, *sodnika*,

in Andrea Tamietti, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 29. januarja 2019, izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 57123/10) proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 1. oktobra 2010 vložil slovenski državljani Milosav Aleksić (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopal M. Krivic, ki mu je bilo dovoljeno zastopanje pritožnika na podlagi točke a četrtega odstavka 36. člena Poslovnika Sodišča. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala J. Morela, državna pravobranilka.

3. Vlada je bila 9. junija 2016 obveščena o pritožbi na podlagi 14. člena konvencije v povezavi s 1. členom protokola št. 1 glede nepriznanja starostne pokojnine pritožniku od maja 1992 do februarja 2003, ker takrat ni imel slovenskega državljanstva, in preostanek pritožbe je bil na podlagi tretjega odstavka 54. člena Poslovnika Sodišča razglašen za nesprejemljivega.

4. Vlada je nasprotovala obravnavi pritožbe s strani odbora. Sodišče je obravnavalo ugovor vlade in ga zavrnilo.

DEJSTVA

I. OKOLIŠČINE ZADEVE

5. Pritožnik je bil rojen leta 1944 in živi v Ljubljani.

6. Za relevantno ozadje zadeve glej *Ribać proti Sloveniji* (št. 57101/10, 6.–11. odstavek, 5. december 2017).

7. Pritožnik je bil v Socialistični federativni republiki Jugoslaviji (v nadaljnjem besedilu: SFRJ) državljani Republike Srbije. Po razpadu SFRJ je obdržal državljanstvo tedanje Zvezne republike Jugoslavije. Od leta 1977 ima stalno prebivališče v Sloveniji, kjer se je tudi poročil in sta se mu rodila dva otroka. Bil je pripadnik Jugoslovanske ljudske armade (v nadaljnjem besedilu: JLA).

8. Pri Vojni pošti Vrhnika je 23. septembra 1991 vložil zahtevek za predčasno upokojitev s 30. aprilom 1992 in je bil potem na razpolago in na dopustu do svoje upokojitve. Vojna pošta je 29. novembra 1991 ugodila njegovemu zahtevku.

9. Skupaj z JLA je 25. oktobra 1991 zapustil Slovenijo in šel v Kraljevo. Pritožnik je trdil, da je odšel z JLA, zato da bi izpolnil upokojitvene pogoje. V Slovenijo se je vrnil 21. decembra 1991, a jo je januarja 1992 znova zapustil zaradi, kot je sam navedel, urejanja dokumentov za upokojitev. Pritožnik se je 27. aprila 1992 vrnil v Slovenijo, ker se zaradi vojne naj ne bi mogel vrniti prej.

10. Vojaški pokojninski sklad oboroženih sil SFRJ (v nadaljnjem besedilu: sklad JLA) je 16. julija 1992 ugotovil, da je pritožnik od 1. maja 1992 dalje upravičen do predčasne pokojnine po vojaških predpisih SFRJ. Pritožnik je trdil, da nikoli ni prejel nobene pokojnine sklada JLA.

11. Pritožnik je 27. decembra 1991 zaprosil za slovensko državljanstvo po 40. členu Zakona o državljanstvu Republike Slovenije (glej 22. odstavek). Ministrstvo za notranje zadeve je z odločbo z dne 7. julija 1992 njegovo vlogo zavrnilo z utemeljitvijo, da pritožnik med 25. oktobrom 1991 in 27. aprilom 1992 ni živel v Sloveniji. Vrhovno sodišče je njegovo posledično pritožbo zavrnilo.

12. Pritožnik je 29. julija 1992 vložil zahtevek za izplačilo akontacije vojaške pokojnine na podlagi Odloka o izplačevanju akontacij vojaških pokojnin (v nadaljnjem besedilu: odlok; glej 22. odstavek). Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije (v nadaljnjem besedilu: zavod) je v odločbi z dne 18. februarja 1993 zavrnil pritožnikov zahtevek, ker je ugotovil, da do 18. oktobra 1991 ni izpolnil pogojev za priznanje pravice do pokojnine po vojaških predpisih SFRJ, in sicer starostnega pogoja (prvi in drugi odstavek 2. člena odloka). Zavod je tudi navedel mnenje Ministrstva za obrambo, da nič ne kaže na to, da je pritožnik sodeloval v agresiji proti Sloveniji (drugi dostavek 2. člena odloka; glej 22. odstavek). Njegova posledična pritožba je bila zavrnjena in pritožnik je sprožil sodne postopke.

13. Sodišče združenega dela Republike Slovenije je 4. februarja 1994 zavrnilo njegov zahtevek z utemeljitvijo, da pritožnik ni izpolnil pogojev prvega in drugega odstavka 2. člena odloka (glej 22. odstavek), ker do 18. oktobra 1991 ni dopolnil zahtevane upokojitvene starosti. To sodišče je tudi poudarilo, da nič ne kaže na to, da je pritožnik kot pripadnik JLA sodeloval v agresiji proti Sloveniji (drugi dostavek 2. člena odloka). Pritožba, revizija in ustavna pritožba, ki jih je vložil pritožnik, so bile zavrnjene.

14. Pritožnik je 4. novembra 1998 zaprosil za starostno pokojnino na podlagi Zakona o pravicah iz pokojninskega in invalidskega zavarovanja bivših vojaških zavarovancev (v nadaljnjem besedilu: zakon iz leta 1998; glej 22. odstavek). Zavod je 25. februarja 1999 zavrnil njegov zahtevek z utemeljitvijo, da med 25. junijem 1991 in oktobrom 1998 v Sloveniji ni imel stalnega prebivališča brez prekinitve (prvi in drugi odstavek 2. člena zakona iz leta 1998). Pritožnik se je pritožil.

15. Zavod je 12. avgusta 1999 zavrnil pritožbo z utemeljitvijo, da pritožnik ni izpolnjeval obveznih zahtev po zakonu iz leta 1998, ker v obravnavanem obdobju v Sloveniji ni imel stalnega prebivališča brez prekinitve in do 25. junija 1991 ni vložil zahtevka za priznanje pravice do pokojnine (prvi in drugi odstavek 2. člena zakona iz leta 1998).

16. Delovno in socialno sodišče v Ljubljani je 10. januarja 2003 zavrnilo pritožnikovo zahtevo za sodno varstvo. Poudarilo je, da je pritožnik izpolnil zahtevo glede stalnega prebivališča, vendar kljub temu do 25. junija 1991 ni vložil zahtevka za priznanje pravice do pokojnine.

17. Pritožnik je oktobra 1999 znova zaprosil za slovensko državljanstvo. Ministrstvo za notranje zadeve je 15. maja 2002 pritožniku izdalo zagotovilo, da bo dobil državljanstvo, če dokaže, da je njegovo obstoječe državljanstvo prenehalo z odpustom. Pritožnik je 2. decembra 2002 ministrstvo zaprosil za državljanstvo na podlagi spremenjenega in dopolnjenega Zakona o državljanstvu Republike Slovenije brez predhodnega odpusta iz njegovega obstoječega državljanstva. Pritožnik je 4. februarja 2003 pridobil državljanstvo z naturalizacijo na podlagi 19. člena spremenjenega in dopolnjenega Zakona o državljanstvu Republike Slovenije (glej 22. odstavek).

18. Potem ko je pritožnik pri zavodu vložil nov zahtevek, mu je bila 19. maja 2003 na podlagi Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (v nadaljnjem besedilu: splošni predpisi) priznana pravica do starostne pokojnine od 4. februarja 2003 dalje.

19. Pritožnik se je pritožil in trdil, da bi moral biti upravičen do pokojnine od 1. maja 1992 dalje. Zavod je 3. novembra 2003 njegovo pritožbo zavrnil z obrazložitvijo, da je bil pritožnik upravičen do starostne pokojnine po splošnih predpisih in četrtem odstavku 2. člena zakona iz leta 1998 od pridobitve slovenskega državljanstva 4. februarja 2003 dalje. Delovno in socialno sodišče v Ljubljani in Višje delovno in socialno sodišče sta zavrnila tudi njegovo zahtevo za sodno varstvo in posledično pritožbo ter pri tem ponovila argumente zavoda.

20. Vrhovno sodišče je 23. marca 2009 zavrnilo pritožnikovo revizijo. Sodišče je znova navedlo, da bi bil v skladu z novim 15. členom zakona iz leta 1998 (glej 23. odstavek) pritožnik upravičen do pokojnine za nazaj samo, če bi pridobil državljanstvo po 40. členu Zakona o državljanstvu Republike Slovenije.

21. Ustavno sodišče dne 30. marca 2010 pritožnikove ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo, ker je ugotovilo, da se ni nanašala na pomembno ustavno vprašanje ali kršitev človekovih pravic, ki bi imela za pritožnika hujše posledice.

II. UPOŠTEVANI DOMAČA ZAKONODAJA IN PRAKSA

22. Določbe domače zakonodaje so podrobno navedene v *Ribač* (navedeno zgoraj, 25.–29. odstavek).

23. Zakon iz leta 1998 je bil spremenjen in dopolnjen novembra 2006 (Uradni list RS, št. 118/06). Relevantni del spremenjenega 15. člena se glasi:

15. člen

Pričetek izplačevanja prejemkov po tem zakonu

"Starostna pokojnina, [ali] predčasna pokojnina ... po tem zakonu se izplačuje od prvega dne naslednjega meseca po vložitvi zahtevka in za največ šest mesecev nazaj, vendar najdlje od uveljavitve tega zakona dalje.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se upravičencu, ki je pridobil državljanstvo po 40. členu Zakona o državljanstvu Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 1/91-I, 30/91-I, 38/92, 13/94 in 96/02), na njegovo zahtevo starostna, predčasna, invalidska oziroma vdovska ali družinska pokojnina, za katero je izpolnil pogoje iz četrtega odstavka 2. člena tega zakona, prizna in izplača za nazaj od dneva izpolnitve pogojev ..., vendar največ od 18. oktobra 1991 dalje."

24. Relevantne določbe Sporazuma o vprašanih nasledstva so opisane v *Ribač* (navedeno zgoraj, 30. odstavek).

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV 14. ČLENA KONVENCIJE V POVEZAVI S 1. ČLENOM PROTOKOLA ŠT. 1

25. Pritožnik se je pritožil, da mu je bila zavrnjena pravica do starostne pokojnine od maja 1992 do februarja 2003, ker ni imel slovenskega državljanstva, kar je ena od zahtev zakona iz leta 1998. Skliceval se je na 14. člen konvencije v povezavi s 1. členom protokola št. 1.

Te določbe se glasijo:

14. člen

"Uživanje pravic in svoboščin, določenih s to konvencijo, je zagotovljeno vsem ljudem brez razlikovanja glede na spol, raso, barvo kože, jezik, vero, politično ali drugo prepričanje, narodnostni ali socialni izvor, pripadnost narodni manjšini, lastnino, rojstvo ali kakšne druge okoliščine."

1. člen protokola št. 1

"Vsaka fizična ali pravna oseba ima pravico do mirnega uživanja svojega premoženja. Nikomur ne sme biti premoženje odvzeto, razen če je to v javnem interesu, v skladu s pogoji, ki jih določa zakon ter ob spoštovanju splošnih načel mednarodnega prava.

Ta določba pa nikakor ne omejuje pravice držav, da uveljavijo zakone, za katere menijo, da so potrebni za nadzor nad uporabo premoženja v skladu s splošnimi interesi ali za zagotovitev plačila davkov, drugih prispevkov ali denarnih kazni."

A. Sprejemljivost

1. Skladnost ratione personae in ratione materiae

26. Vlada je trdila, da pritožnik ne more zatrjevati statusa žrtve, ker je imel v zadevnem času srbsko državljanstvo in bi zato lahko zahteval izplačilo svoje vojaške pokojnine iz sklada JLA in posledično od lastne države, vendar tega ni

storil. V nadaljevanju je trdila, da pritožnik ni imel nobenega "premoženja" v smislu 1. člena protokola št. 1, ker je Slovenija "prostovoljno" zagotovila priznanje pravic zadevnim vojaškim zavarovancem JLA, in tako pritožnikov zahtevke ni bil legitimen.

27. Pritožnik je te argumente izpodbijal.

28. Sodišče ugotavlja, da so bili podobni ugovori že obravnavani v *Ribać proti Sloveniji* (št. 57101/10, 34. in 38.–45. odstavek, 5. december 2017). Ob sklicevanju na razloge, navedene v zgornji zadevi, Sodišče zavrača ugovore vlade in ugotavlja, da je pritožba *ratione personae* in *ratione materiae* skladna z določbami konvencije.

2. Drugi razlogi za nesprejemljivost

29. Sodišče ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena po točki a tretjega odstavka 35. člena konvencije in da ni nobene druge podlage, po kateri bi jo razglasilo za nesprejemljivo. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B. Utemeljenost

1. Trditve strank

30. Pritožnik je trdil, da ga je tožena država diskriminirala, ko mu ni priznala starostne pokojnine za čas od 1. maja 1992 do 4. februarja 2003 na podlagi merila državljanstva, določenega v zakonu iz leta 1998.

31. Vlada je trdila, da slovenski državljani niso bili v enakem položaju kot tujci s stalnim prebivališčem v Sloveniji, ki so lahko pričakovali, da bo njihova država prevzela odgovornost za njihovo socialno varnost.

32. Podredno je vlada trdila, da je celo v primeru domneve o neenaki obravnavi vseeno zasledovala legitimni cilj varovanja države, pri čemer je zagotavljala socialno varnost svojih državljanov in varstvo ekonomskega sistema.

33. Vlada je tudi trdila, da je pritožnik ostal v aktivni vojaški službi JLA, ki se je štela za agresorjevo vojsko po razglasitvi slovenske neodvisnosti, in je Slovenijo zapustil skupaj z JLA, čeprav bi lahko pristopil k slovenski Teritorialni obrambi in si na ta način zagotovil pravico do socialnih ugodnosti. Poleg tega, če bi pritožnik zaprosil za prenehanje svojega srbskega državljanstva, bi lahko pridobil slovensko državljanstvo na podlagi svoje vloge za državljanstvo leta 1999 (glej 17. odstavek).

34. Nazadnje je vlada tudi navedla, da je pritožnikova starostna pokojnina vprašanje nasledstva po razpadu SFRJ.

2. Presoja Sodišča

35. Relevantna načela so povzeta v *Ribać* (navedeno zgoraj, 51.–54. odstavek).

36. Sodišče navaja, da je v zadevi *Ribać* (navedeno zgoraj, 56.–60. odstavek) zavrnilo argumente, podobne argumentom vlade v tej zadevi (glej 31. odstavek),

in zaključí, da je bil pritožnikov položaj glede pokojnine podoben položaju upokojenih vojaških zavarovancev JLA s slovenskim državljanstvom.

37. V zvezi z uporabo zakona iz leta 1998 (drugi odstavek 15. člena; glej 23. odstavek) za nazaj ter razlikami med upokojenimi vojaškimi zavarovanci JLA, ki so državljanstvo pridobili na podlagi 40. člena Zakona o državljanstvu Republike Slovenije, in takimi, kot je pritožnik, ki ga je pridobil z naturalizacijo, Sodišče ugotavlja, da vlada ni predložila nobenih argumentov glede razlik med obema skupinama upravičencev. Ob upoštevanju prejšnjega odstavka se Sodišče ne more izogniti sklepu, da je bil v obravnavanem času položaj pritožnika glede pokojnine podoben položaju upokojenih vojaških zavarovancev JLA, ki so slovensko državljanstvo pridobili po 40. člena Zakona o državljanstvu Republike Slovenije. Sodišče mora zato ugotoviti, ali je bila neenaka obravnava, ki je sprva temeljila na državljanstvu pritožnika in nato na podlagi, na kateri je dobil slovensko državljanstvo, upravičena, ob upoštevanju, da je dokazno breme za takšno utemeljitev na strani vlade (glej *D.H. in drugi proti Češki republiki* [VS], št. 57325/00, 177. odstavek, ESČP 2007-IV).

38. Sodišče sprejema, da je očitana neenaka obravnava zasledovala najmanj en legitimni cilj, namreč varstvo in organizacijo ekonomskega in socialnega sistema države (glej *Ribać*, navedeno zgoraj, 61. odstavek, in, *mutatis mutandis*, *Andrejeva proti Latviji* [VS], št. 55707, 86. odstavek, ESČP 2009).

39. V zvezi z argumentom vlade, da je pritožnik ostal v aktivni vojaški službi JLA, ki se je štela za agresorjevo vojsko (glej 33. odstavek), Sodišče ugotavlja, da je zahteva o nesodelovanju v agresiji proti Sloveniji (tretji odstavek 2. člena zakona iz leta 1998; glej 22. odstavek) veljala za vse morebitne upravičence do pokojninskih pravic po prvem odstavku 2. člena, vključno s tistimi, ki so imeli slovensko državljanstvo (glej *Ribać*, navedeno zgoraj, 63. odstavek). Domači organi pa so navedli, da v spisu zadeve, ki ga imajo, nič ne kaže na to, da je pritožnik sodeloval v agresiji proti Sloveniji (glej 12.–16. odstavek). Sodišče zato zavrača ta argument vlade.

40. V zvezi z argumentom vlade, da bi pritožnik moral pristopiti k Teritorialni obrambi, da bi si zagotovil pravico do socialnih ugodnosti (glej 33. odstavek), Sodišče ugotavlja, da bi ga bilo mogoče šteti za upravičenca po prvem in tretjem odstavku 2. člena zakona iz leta 1998 (glej 22. odstavek), samo če bi do 1. februarja 1992 izpolnil tudi pogoje za pravico do pokojnine po vojaških predpisih. Ker je pritožnik šele aprila 1992 izpolnil pogoje po vojaških predpisih – vlada temu dejstvu ne oporeka –, bi bila njegova edina možnost, da bi ga šteli za upravičenca po četrtem odstavku 2. člena zakona iz leta 1998, ki vključuje zahtevo za državljanstvo. Ta določba glede upravičenosti do pokojnine ne razlikuje med aktivnimi vojaškimi zavarovanci nekdanje JLA, ki so pristopili k Teritorialni obrambi, in takimi, kot je pritožnik, ki niso pristopili.

41. V zvezi z argumentom vlade, da so bile pritožnikove pravice del nasledstvenih pogajanj (glej 34. odstavek), Sodišče znova poudarja, da Slovenija ne more biti razrešena svoje odgovornosti po 14. členu konvencije iz razloga, da

zadeva takrat ni bila urejena s sporazumom o nasledstvu (glej *Ribać*, navedeno zgoraj, 65. odstavek).

42. Glede razlik pri uporabi 15. člena spremenjenega in dopoljenega zakona iz leta 1998 za nazaj (glej 23. odstavek) Sodišče ugotavlja, da poleg sklicevanja na domače pravne obveznosti v zvezi z nasledstvom države (glej 34. odstavek) vlada ni predložila nobenih razlogov za neenako obravnavo zaradi državljanstva, pridobljenega po 40. členu Zakon o državljanstvu Republike Slovenije, in kot v pritožnikovem primeru z naturalizacijo.

43. Končno Sodišče ne more sprejeti argumenta vlade, da bi pritožnik lahko prej pridobil državljanstvo in pokojninske pravice, če bi se odpovedal svojemu srbskemu državljanstvu, ko je leta 1999 zaprosil za državljanstvo (glej 33. odstavek). Prepoved diskriminacije v 14. členu konvencije je smiselna, samo če se glede na merila, navedena v določbi, v vsakem posameznem primeru upošteva osebni položaj pritožnika natančno tak, kot je. Z zavrnitvijo zahtevka žrtve zaradi tega, ker bi se lahko izognila diskriminaciji, tako da bi spremenila enega od spornih dejavnikov – na primer tako, da bi pridobila državljanstvo –, 14. člen konvencije izgubi svoj pomen (glej *Andrejeva*, navedeno zgoraj, 91. odstavek).

44. Ob upoštevanju zgoraj navedenega Sodišče v obravnavani zadevi ne vidi nobenega razloga za odklik od svojih ugotovitev v zadevi *Ribać* (navedeno zgoraj, 61.–67. odstavek) in zaključuje, da za očitano neenako obravnavo ni objektivnega in razumnega razloga. Glede na to je bil kršen 14. člen konvencije v povezavi s 1. členom protokola št. 1.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

45. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

A. Škoda

46. Pritožnik je zahteval 84.594 evrov (EUR) za premoženjsko škodo, ki ustreza neporavnanim pokojninskim izplačilom med 1. majem 1992 in 4. februarjem 2003. Ob sklicevanju na domače zakonske zamudne obrestne mere je zahteval tudi obresti do dneva plačila, kar je 22. novembra 2016 znašalo 133.160 EUR. Pritožnik je zahteval tudi 50.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

47. Vlada je ugovarjala, da je zahtevek za premoženjsko škodo pretiran. Trdila je, da bi 27. oktobra 1994 pritožnik izpolnil starostno zahtevo za pravico do predčasne pokojnine po četrtem odstavku 2. člena zakona iz leta 1998. Trdila je tudi, da je bil menjalni tečaj, ki ga je uporabil pritožnik, napačen, in da so zakonite zamudne obresti pretirane. Vlada je ugovarjala tudi zahtevku za nepremoženjsko škodo kot neupravičenemu in neutemeljenemu.

48. Sodišče znova poudarja, da je temeljno načelo pri prisojanju pravičnega zadoščenja zagotoviti pritožniku, kolikor je le mogoče, položaj, ki bi ga imel, če

konvencija ne bi bila kršena. Poleg tega je nujen pogoj za prisoditev odškodnine v zvezi s premoženjsko škodo obstoj vzročne zveze med zatrjevano škodo in ugotovljeno kršitvijo (glej, na primer, *Andrejeva*, navedeno zgoraj, 111. odstavek). Ob upoštevanju zgoraj navedenega Sodišče prisodi pritožniku 44.853 EUR kot nadomestilo za neplačana pokojninska izplačila, do katerih bi bil upravičen med oktobrom 1994 in februarjem 2003, če 14. člen ne bi bil kršen. Temu je treba dodati nekaj obresti, ki odražajo stopnje inflacije od zadevnega obdobja dalje (glej *Ribać*, navedeno zgoraj, 72. odstavek). Sodišče zato pritožniku prisoja 70.000 EUR za nastalo premoženjsko škodo.

49. Po načelu pravičnosti Sodišče prisodi pritožniku 5.000 EUR za nepremoženjsko škodo in morebitni davek, ki se mu lahko obračuna za ta znesek (glej *Ribać*, navedeno zgoraj, 73. odstavek).

B. Stroški in izdatki

50. Pritožnik je zahteval tudi 3.420 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali v postopkih pred domačimi sodišči in Sodiščem.

51. Vlada je trdila, da je znesek neutemeljen in pretiran.

52. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov, če dokaže, da so ti dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Poleg tega Sodišče znova poudarja, da ga ne zavezujejo domače tarife in prakse, čeprav so mu lahko v pomoč (glej, med drugim, *Gaspari proti Sloveniji*, št. 21055/03, 83. odstavek, 21. julij 2009). Sodišče ob upoštevanju razpoložljivih dokumentov in zgoraj navedenih meril meni, da je upravičeno prisoditi pritožniku celotni zahtevani znesek.

C. Zamudne obresti

53. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba sprejemljiva;
2. *razsoja*, da je bil kršen 14. člen konvencije v povezavi s 1. členom protokola št. 1;

3. *razsoja*,

- (a) da mora tožena država v treh mesecih pritožniku plačati te zneske:
 - (i) 70.000 EUR (sedemdeset tisoč evrov) za premoženjsko škodo in morebitni davek, ki se lahko obračuna;
 - (ii) 5.000 EUR (pet tisoč evrov) za nepremoženjsko škodo in morebitni davek, ki se lahko obračuna;
 - (iii) 3.420 EUR (tri tisoč štiristo dvajset evrov) za stroške in izdatke ter morebitni davek, ki se lahko obračuna pritožniku;
- (b) da se za navedene zneske od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

4. *zavrača* preostali del zahtevka pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 19. februarja 2019 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Andrea Tamietti
namestnik
sodnega tajnika
oddelka

Georges Ravarani
predsednik